

Από την ταινία
«Hangover
Square»
του Τζον
Μηραμ το 1945

Πάτρικ Χάμιλτον

Ένας τόσο αναβλητικός δολοφόνος

Δύο χρόνια μετά τους «Σκλάβους της μοναξιάς», η «Πλατεία Χανγκόβερ» υπόσχεται έναν ακόμη γύρο αναγνωστικής ευτυχίας

ΓΡΑΦΕΙ Η ΡΟΥΛΑ
ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ηταν Χριστούγεννα, το καλοκαίρι κοντεύει να τελειώσει, κι ο Τζορτζ Χάρβεϊ Μπόουν ακόμη να σκοτώσει τη Νέττα Λόνγκτον. Θα τη σκότωνε και μετά θα πήγαινε στην εξοχή να ζήσει ευτυχισμένος. Αυτό ήταν το σχέδιο. Προς το παρόν όμως και καθ' όλη τη διάρκεια του 1939, μέχρι την ημέρα που ο Χίτλερ εισέβαλε στην Πολωνία, ο ήρωάς μας είναι καταδικασμένος να ζει ερήμην της πραγματικότητας, να αγνοεί την ιστορικότητα της στιγμής και να βολοδέρνει τύφλα στο μεθύσι στην επικράτεια της μοιραίας Νέττα, εκλιπαρώντας για λίγη από την εύνοιά της την οποία έπαιρνε με το σταγονόμετρο και πολλές, πάρα πολλές ταπεινώσεις από εκείνη και την κουστωδιά της. Γιατί οι νεαροί άνδρες που τα πίνουν από τις 11 το πρωί στις παμπ του Ερλ'ς Κορτ στο Λονδίνο, σιγοντάρουντας την ωραία Νέττα, είναι όλοι τους, όπως κι εκείνη, φτωχοί, πότες και άεργοι. Οχι επειδή δεν βρίσκουν δουλειά, αλλά επειδή οι παμπ τους φράζουν τον δρόμο, παγιδεύοντάς τους μέσα σ' έναν αλκοολικό δακτύλιο παραίτησης απ' ό,τι ωραίο μπορεί να υπάρχει στον έξω κόσμο. Την αυτοεκτίμηση, την αυτοπραγμάτωση, τη θέληση, την υγεία, την ορμή της νιότης, την ευλογία του σχετιζέσθαι, το καλό καγαθό. Βάλτε εσείς με τον νου σας. Ο Τζορτζ Χάρβεϊ Μπόουν είναι της προσκολλησέως αυτών των ρεμπεσκέδων που μάλιστα φασιστοφέρνουν. Δεν τον αποδιώχνουν αλλά ούτε και τον καλούν στο βύθιμά τους. Απλώς τον ανέχονται, όχι σαν

έναν μύστη του αλκοόλ που κι ίδιος είναι, αλλά σαν έναν χρήσιμο κλίθιο που έχει στην Τράπεζα κάτι λίγα λεφτουδάκια και μ' αυτά φυτοζωεί κερνώντας από καιρού εις καιρόν κάνα καλό μπουκάλι τζιν και τραπεζώνοντας την παρέα και την ωραία τής παρέας, που όμως δεν λέει να στέρξει στο ερωτικό του παρακαλετό. Και μ' αυτή την ελπίδα, η δολοφονία της Νέττα αναβάλλεται κι αναβάλλεται μέχρι ο συγγραφέας Πάτρικ Χάμιλτον να ολοκληρώσει τον ιστορικό ενός ρωμαλέου, μαστόρικού και ψυχολογικά εκτυφλωτικού, θα έλεγα, μυθιστορήματος που το ελληνικό αναγνωστικό κοινό απαιτούσε από πρόπερσι και θα σας εξηγήσω πώς γίνονται αυτά τα πράγματα.

«Οι σκλάβοι της μοναξιάς»

Οι εκδόσεις Στερέωμα και η ανεκτίμητη ματιά της μεταφράστριάς Κατερίνας Σχινά είχαν εντοπίσει τον ξεχασμένο ακόμη και στην πατρίδα του συγγραφέα, κι είχαν ρίξει στην εκδοτική σαιζόν 2017 ένα διαμάντι του ίδιου, το μυθιστόρημα «Οι σκλάβοι της μοναξιάς», χωρίς να φαντάζονται, είμαι σίγουρη, τον γκελ που θα είχε ένα ακόμη βιβλίο μέσα στα τόσα. Κι όμως. Χωρίς ιδιαίτερο promo, χωρίς καν δημοσιεύματα και διαδικτυακές παροτρύνσεις, το άγνωστο μεταξύ αγνώστων αγνώστου στο ελληνικό κοινό συγγραφές μυθιστόρημα, βρήκε στόχο, διαβάστηκε και κουβεντιάστηκε, όσο τέλος πάντων διαβάζονται τα βιβλία και μπαίνουν στις κουβέντες μας. Έτσι, με τον αέρα των «Σκλάβων της μοναξιάς», η «Πλατεία Χανγκόβερ» βρήκε πελατεία στρωμένη και πανέτοιμη για έναν ακόμη γύρο αναγνωστικής ευτυχίας, σαν τον προηγούμενο.

Πάτρικ Χάμιλτον
**ΠΛΑΤΕΙΑ
ΧΑΝΓΚΟΒΕΡ**

Μτφ. Κατερίνα Σχινά
Εκδ. Στερέωμα,
σελ. 432
Τιμή: 22 ευρώ

Οι ιστορίες μας όμως δεν είναι δυο αλλά τρεις. Η ζωή του Πάτρικ Χάμιλτον δεν είναι ακριβώς σαν μυθιστόρημα, διαθέτει πάντως τα θέματα και το βάρος ενός μυθιστορήματος. Βαριά αλκοολικός κι ο ίδιος, πριν πεθάνει από κίρρωση του ήπατος το 1962 σε ηλικία 58 ετών, ο μαρξιστής και περιθωριακός Χάμιλτον άφησε πίσω του πολλά θεατρικά έργα και μυθιστορήματα μέσα στα οποία η ζωή των συγχρόνων του Λονδρέζων πάλαιται με τον ρυθμό της κοντινέταλ μάλλον παρά της βρετανικής σχολής. Ο Γκράχαμ Γκρην είχε επισημάνει την περίπτωση, ο συγγραφέας όμως ξεχάστηκε μέσα στα χρόνια για να βρει τώρα μια νέα ζωή όπως, σαν αναγνώστρια, εύχομαι και ελπίζω. Εύχομαι και ελπίζω επίσης να καταλάβω τι ήταν αυτό το «κλικ» ή «κρακ» ή «γκρακ» μέσα στο κεφάλι του ήρωα που τον απομόνωνε από τον περίγυρο, τον έκανε να κάνει οσοραδικά την αίσθησή του εαυτού του και να βουλιάζει μέσα σε μια άγρυπνη υπνοβασία. Στο ωραίο του επίμετρο ο Νίκος Α. Μάντης το ερμηνεύει ως «σχιζοφρένεια», θα έλεγα όμως να μην αποκλείσουμε την «αποπροσωποποίηση» ή την «απόσυρση», καθώς και κάθε άλλη λέξη που κλείνει σε εισαγωγικά τον μεγάλο, τον ατιτλοφόρο ψυχικό πόνο.